

Forargelse

Alle kender til at forarges. Når vi fx ser noget, der i vore øjne synes uretfærdigt, så må vi vælge, om det vi ser, er i orden eller det modsatte, om vi kan godtage det, eller om vi bør forarges. Forargelse er nemlig altid resultatet af et valg, og samtidig kendetegnet ved at indeholde et element af selvretfærdighed. For når vi forarges, er vi sikre på, at vi ville have handlet anderledes og gjort "det rigtige". Og dette element af selvretfærdighed gør, at vi elsker forargelsen. I pressen er der ikke noget, der sælger bedre end forargelse.

Rent sprogligt er forargelse i familie med udtrykket at støde an. I den norske Bibel findes ordet 'forargelse' ikke; det er erstattet med udtrykket at støde an. En sammenligning af danske Bibel oversættelser viser, at der er en sammenhæng mellem anstød, forargelse og fald. Eksempelvis står der i Rom. 9:33 i oversættelsen fra 1948: "Se, jeg lægger i Zion en anstødssten og en klippe til fald; men den, der tror på ham, skal ikke blive til skamme." I den ældre oversættelse fra 1907 er ordene "en klippe til fald" erstattet med "en forargelsens klippe". Tilsvarende finder vi i Rom. 16:17, hvor der står: "- - dem, som volder splittelserne og fører mennesker til fald," mens den ældre oversættelse siger: "- - dem, der volde splittelserne og forargelserne."

Af det sidste fremgår, at i bibelsk forstand betyder forargelse det samme som at lede til fald og i yderste konsekvens at være årsag til fortabelse. Overfladisk set kan den bibelske forargelse synes forskellig fra vore dagligdags forargelser, der væsentligst udspringer af selvretfærdighed og egenkærlighed. Men det er kun overfladisk, for også dagligdagens forargelser kan ende med fortabelse, da både selvretfærdighed og egenkærlighed er synd. Så ret beset er forskellen lille.

I det følgende vil fokus være på forargelse i forhold til evangeliet, sådan som den er åbenbaret i Bibelen. Her skal blot indledningsvis anføres, at forargelse er det modsatte af tro. Troens modsætning er ikke vantro, som man kunne vente, men derimod forargelse, fordi forargelse ligesom troen er et valg. Vantro er ikke et valg; vantro er medfødt.

I Mat.18:7 siger Jesus: "Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt¹, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer."

Læg mærke til, at Jesus taler i ental både om forargelsen og om det menneske, ved hvem forargelsen kommer. Heri ligger en hemmelighed. Mennesket i ental er mennesket Jesus, der samtidig er Gud. Forargelsen i ental – forargelsen - er den eneste forargelse af betydning, og den er resultatet af det enkelte menneskes møde med Jesus, hvor mennesket må vælge mellem at tro på Jesus eller at forarges på ham. At forargelsen er vejen til fortabelse, ser den forargede ikke, for ved bevidst eller ubevidst at vælge forargelsen har han valgt at vandre i mørke, så han ikke ved, hvor han går hen.

¹ Nødvendigt, fordi Jesus er forargelsens genstand. Uden Jesus er der ingen forargelse, og uden Jesus og dermed forargelse er der heller ingen frelse.

Når Jesus siger ve over det menneske, ved hvem forargelsen kommer, har han det kors for øje, hvor alle de forargede ophøjer ham til døden. Forargelsens paradoks er så, at Jesus netop dør i de forargedes sted for at frelse dem fra forargelsen og dens følger.

Når nu forargelsen er rettet på personen Jesus, så lad os betragte ham, der på samme tid er menneske og Gud, eller som Jesus selv kalder det: Menneskesøn. Han er menneske som enhver af os, født af en kvinde og født under loven, men samtidig Guds Søn og fuldkommen ét med Faderen.

Som menneske ejede han intet, end ikke det sted, hvortil han kunne hvile sit hoved. Han blev født i en stald og døde på et kors, og han blev lagt i en anden mands grav. Hans udseende var sådan, at man ikke brød sig om ham, ringeagtet og skyet af folk, og hans klædedragt var ganske som dem, han færdedes iblandt. Så da han skulle pågribes i Getsemane måtte vagtmandskabet bruge en af hans disciple til at udpege ham.

Som Gud var han fuldkommen ét med Faderen. Han sagde og gjorde kun det, han havde set og hørt hos Faderen. Og som Gud elskede, elskede han med den samme guddommelige kærlighed. Ikke overfladisk, men fuldkomment i hvert øjeblik og i enhver situation. Han elskede dem, der korsfæstede ham og bad for dem. Selv da han på korset blev forladt af Gud forblev han i kærligheden og tilbad med ordene: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!" Og som han havde elsket sine egne i verden, elskede han dem til det sidste eller til det yderste.

At Jesus både var Gud og menneske er det ikke givet noget menneske at forstå. Stillet overfor menneskesønnen er valget enten at tro på Gud-mennesket til frelse eller at forarges til fortabelse. Der ingen mellemvej.

Et andet aspekt: De religiøse ledere havde på Jesu tid besluttet, at hvis nogen bekendte troen på Jesus, skulle han udelukkes fra synagogen, dvs. han blev regnet som en synder, man ikke kunne have fællesskab med - udelukket fra det gode og det åndelige fællesskab. Han var kort sagt en frafalden. For dem, der levede på Jesu tid, var det benhård virkelighed. Nikodemus kom af samme grund til Jesus om natten (Joh.3:1-21) og den blindfødtes forældre turde ikke udtale sig af frygt for følgerne. Joh.9:22.

* * *

Forargelsen i forhold til:

1. Den, der vidner om sandheden.
2. Forargelsen konsekvenser.
3. Jesus, fordi han er Gud.
4. Jesus, fordi han er menneske.
5. Jesu efterfølgere.

1. Da farisæerne anklager Jesu disciple for ikke at overholde de gamles overlevering, svarer Jesus dem, at de selv sætter loven ud af kraft for deres overleverings skyld, når den hjælp, som de efter loven skulle give deres forældre, i stedet bliver givet som tempelgave. Mat.15:1-14. Men farisæerne blev forargede over Jesu

svar. De måtte vælge mellem at give Jesus (Sandheden) ret eller at forarges, og de valgte det sidste, hvad der førte til, at de besluttede at slå Jesus ihjel. Denne form for forargelse er ikke ukendt for Jesu efterfølgere. Forargelsen er lyslevende i verden, når sandheden om fx provokeret abort forkyndes som barnemord, hvad det i sandhed er. Det samme gør sig gældende i menigheden. Når nogen spørger menighedens åndelige ledere, hvorfor de kalder Jesus for "Herre, herre," når de alligevel ikke gør, hvad han siger i forhold til fx den uretfærdige mammon, så risikerer den, der spørger, at blive mistænkeliggjort. Ledelsen forarges, fordi den, der peger på hykleriet, er blevet en trussel ved at åbenbare sandheden.

2. Konsekvensen af forargelse er fortabelse. Det åbenbarer Jesus i beretningerne i Mat. kap. 5 og 18 og i Mar. kap. 9. Her siger Jesus bl.a.: "Hvis din hånd forarger dig, så hug den af! Det er bedre for dig at gå vanfør ind til livet end at fare til Helvede til den uudslukkelige ild med begge hænder i behold."

Det kan lyde lidt overdrevent, men Jesus mener det lige så alvorligt, som det er sagt, for tabet af en hånd er helt uden betydning i sammenligning med den evige fortabelse. Betyder det så, at vi bør hugge hænderne af, når de forarger os? Nej for de helliges legemer er templer for Helligånden, som vi er betroet at tage vare på. Men Jesus peger på, hvor alvorlig forargelsen er, og hvilke konsekvenser den har. Uopgjort forargelse fører til fortabelse, men opgjort og tilgivet forargelse er vejen til frelse.

At vi ikke fysisk skal hugge hænder af, har medført, at nogle så fejlagtigt tror, at al Jesu forkyndelse mere eller mindre er billedtale, som vi frit kan tolke efter eget behov og til egen fordel. Men gør man det, bliver det til egen ulykke, fordi man i virkeligheden forarges over, at Guds ord er absolut og ikke lader sig tilpasse, hverken i forhold til tid, sted eller person. Man glemmer nemlig udgangspunktet, at Jesus advarer mod forargelsen og understreger, at i forhold til forargelsens konsekvens – helvede - er selv det mest personlige som en hånd, en fod eller et øje helt uden betydning.

Men når forargelsen over det absolutte i Guds ord får råderum, så fører det til, at alt Guds ord gøres til genstand for menneskers tolkning i stedet for at være det, som det er: Guds ord; Det, som intet menneske kan begribe eller forstå. I mødet med Guds ord må mennesket vælge mellem enten at tro eller at forarges. Og hvor Guds ord bliver tilpasset menneskets egne meninger, der har man allerede valgt forargelsen.

3. Da Johannes Døber gennem sine disciple spørger Jesus: "Er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden?" svarer Jesus: " Gå hen og fortæl Johannes, hvad I ser og hører: blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige; og salig den, der ikke forarges på mig." Mat.11:4-6.

Hvem kan få blinde til at se og lamme til at gå? Hvem kan rense de spedalske og få de døde til at stå op? Det kan kun Gud alene. Jesus forkynder altså, at han er Gud. Han, som ikke ejer noget i verden, han gør gennem sine gerninger og sine ord krav på at være den Gud, der har skabt verden. Hvilken uendelig modsigelse! Og som om det ikke er nok, føjer han til, at han er kommet for at udråbe et glædesbud for

fattige, at fanger skal få deres frihed, at blinde skal få deres syn og at fortrykte skal sættes i frihed, og for at udråbe et nådeår fra Herren. Luk.4:18. Det lyder som galimatias, at denne fattige omflakkende tømrer fra Nazaret skulle kunne indfri disse løfter. Havde Jesus endda begrænset sig til, at det gjaldt en enkelt eller nogle få. Men hans løfte omfatter alle fattige, alle fangne og alle fortrykte. Så overvældende løfter kan kun Gud indfri, og dengang som nu, må den, der hører Jesu ord, enten tro, at Jesus er Gud, eller forarges på ham og anse ham for en overspændt og utilregnelig fantast.² Derfor lyder det: Salig den, der ikke forarges på Jesus.

Et andet eksempel, der ligger tæt op af ovenstående, finder vi i slutningen af Mat.11 hvor Jesus siger: "Kom hid til mig, *alle* I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." Hvem kan love hvile til *alle*, der er trætte og tyngede af byrder? Kan det være ham, der selv segnede under korsets byrde på vejen ud for at blive korsfæstet? Eller da de spottende sagde om Jesus på korset: "Andre har frelst, sig selv kan han ikke frelse?" Fik de da ret, de som i deres forargelse spottede ham? Som Jesus hang der på korset, syntes forargelsen at have vundet en overbevisende sejr, for nu havde man "bevist", at han ikke var Gud, men kun en gudsbespotter.

Og dog! Selv på korset gælder Jesu ord: "Kom hid til mig, *alle* I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." For på korset bar Jesus byrden af al verdens synd og skyld. Han sonede synden med sit blod og vandt en evig og fuldkommen hvile til alle, der er trætte og tyngede af byrder. Derfor gælder det stadig: Salig den, der ikke forarges på Jesus.

Evangelisten Johannes beretter i kapitel 6, at Jesus bespiser 5000 mænd, og at han i en samtale med jøderne den efterfølgende dag beskriver sig selv som det levende brød, der er kommet ned fra Himlen. Jesus siger bl.a.: "Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra Himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, til liv for verden." v.51. Og videre: "Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik." v.54-55.

Når vi læser, hvad Jesus dengang sagde til sine tilhørere, er vi i dag hurtige til at henvise det hele til den hellige nadver. Men den mulighed havde jøderne og Jesu disciple ikke. De måtte tage stilling til det, Jesus sagde: Skulle han den elendige, som intet ejede og som var plaget af sygdomme, skulle han komme fra Gud i Himlen, og hvordan skulle han love dem evigt liv? Han måtte jo enten være Gud eller, - eller hvad? Han havde jo godt nok dagen før bispist 5000 mand, men det var der nok en naturlig forklaring på. Men så al denne tale om at æde hans kød og drikke hans blod. – De måtte vælge: Enten måtte han være Gud eller en storskydende

² En studerende fortalte for en del år siden, at han var blevet opmærksom på samtalen, hvor Jesus spørger Peter, hvem han er. Hertil svarer Peter: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Studenten måtte tage stilling til samtalen, og han nåede til, at hvis en tømrer og en fisker i dag talte med hinanden på den måde, så måtte man anse dem for gale. Så enten måtte han forarges eller gøre som Peter: Bøje sig og tilbede Kristus, den levende Guds Søn. Studenten valgte det sidste.

forfører. De valgte at forarges på ham, og af samme grund forlod mange af hans disciple ham og vandrede ikke mere med ham.

Også i dag forarges mennesker over talen om Jesu blod, og kalder det en blod-dryppende religion.³ Men de, der gør det, ved næppe, at den forargelse fører dem bort fra Kristus. Dengang som nu gælder det, at Jesu blod er en soning for alle vore synder, og at lammet, det slagtede lam, skal ophøjes og tilbedes i al evighed. Salig den, der ikke forarges på mig, siger Jesus.

4. Jesus er Gud og menneske på samme tid. Han er menneskesønnen. På Jesu tid forargede det folk, at han talte og gjorde undergerninger, som var han Gud selv, for de var sikre på, at når deres Messias kom, ville han komme i magt og herlighed og ikke som dette menneske, som de kendte. De måtte vælge mellem det, de så og hørte: "Hvorfra har han denne visdom og de undergørende kræfter?" og så den kendsgerning: "Er han ikke tømmermandens søn? Hedder han mor ikke Maria og hans brødre Jakob og Josef og Simon og Judas?" Og de forargedes på ham. Mat.13:54-55.

Da Jesus i synagogen i Nazaret forkynder, at han er sendt af Gud for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og at han skal forkynde glædesbud for fattige og udråbe et nådeår fra Herren, giver forsamlingen ham i første omgang deres bifald, og de undrer sig over de livsalige ord, der udgår af hans mund. Men så kendte de ham og sagde: "Er det ikke Josefs søn?" Og de forargedes på ham, for i deres øjne kunne Gud umuligt være Josefs søn. Så søgte de at slå ham ihjel, men han gik sin vej midt imellem dem og drog bort. De blev overladt til sig selv og til deres forargelse.

Det var i Nazaret, de først søgte at slå Jesus ihjel, fordi det ikke kunne passe, at dette ringe menneske også skulle være Gud. Til sidst lykkes det for dem. På vej mod påsken i Jerusalem ridder Jesus på et æselføl ned af oliebjergene. Mere ydmygt kan det næppe være. Ikke desto mindre hylder folket ham som den konge, der skal komme og med magt genoprette Davids rige for dem. Men da Jesu rige ikke er af denne verden, og Jesus ikke vil være deres jordiske konge, forarges de på ham. Og dagen efter, da Pilatus fremstiller ham for dem som den elendige, den piskede og tornekrønte, råber de i deres forargelse: "Korsfæst, korsfæst!"

På en underlig måde samles al forargelse mod Jesus på Golgata. Det jødiske folk forargedes, fordi Jesus ikke ville være den konge, som de ventede, mens folkets ledere på den anden side forargedes, fordi han var den konge, de ikke ville vide af. I begge tilfælde førte forargelsen til, at Jesus blev ophøjet på korset for at dø for alle dem, der forargedes på ham. Og således gik det ord i opfyldelse, som Jesus talte til disciplene: "I denne nat skal I alle forarges på mig."

Som hele Jesu liv blev en modsigelse til oprejsning eller fald, sådan også med Jesu død på korset, hvor Gud i mennesket Jesus blev gjort til synd og til genstand for al ondskab, had og ødelæggelse i verden. Men netop da opretter Jesus alt det, som syndefaldet førte med sig. Fra korset lød det: "Det er fuldbragt!" På korset åben-

³ Forkyndelsen af Jesu blod kan også være falsk bloddryppende. Det sker, når nogen i forkyndelsen vil fremkalde sjælelige oplevelser ved at bruge blodet på korset til at skabe følelsesladede stemninger. Den forkyndelse tjener ikke Herren Jesus.

bares den uendelige forskel mellem Jesu evige, absolutte og fuldkomne kærlighed og den samlede menneskeheds forargelse over, at Gud elskede verden og i syndigt køds skikkelse åbenbarede sin frelse ved ét menneske: Jesus Kristus. I forhold til Jesu død gælder det absolutte: enten at tro til frelse eller forarges til fortabelse.

5. Troen på Jesus er lige så absolut og modsætningsfyldt som Jesus selv, og derfor vil vi se nærmere på, hvad det indebærer at efterfølge Jesus i tro.

Al efterfølgelse af Jesus begynder og slutter med tilbedelse. Og om al sand tilbedelse gælder, at den som tilbeder, må give afkald på alt sit eget, ligesom Kristus gav afkald og blev lydigt helt ind i døden på korset. Det indebærer, at jeg som tilbeder ikke længere tilhører mig selv – jeg har jo givet afkald på mig selv for at kunne tilbede. Mine tider, mine midler, mine meninger og selv mit forhold til mine kære – alt mit og alt i mig tilhører Jesus, for det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig, og det liv, jeg nu lever her i verden, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. Gal.2:20.

Da Simon Peter fristedes til at forarges over konsekvensen af at følge Jesus, spørger han Jesus: "Se, vi har forladt alt, og fulgt dig; hvad får så vi?" Den del af Jesus svar, der omfatter alle, lyder: Enhver, som har forladt hjem eller brødre og søstre eller fader eller moder eller hustru eller børn eller marker for mit navns skyld, skal få det mangefold igen nu her i tiden tillige med forfølgelser og i den kommende verden evigt liv.

Jesus lover altså tre ting til sine efterfølgere:

1. At de aldrig skal savne noget i denne verden.
2. At de skal blive forfulgte.
3. At de skal arve evigt liv.

1. Om midlerne og det ikke at skulle savne noget her i verden siger Jesus: "I kan ikke tjene både Gud og mammon." Men netop det udsagn er til forargelse for mange, både for enkeltpersoner og for menigheden. For vi anser generelt det, som Gud har betroet os, som vort eget, og med henvisning til Guds ord giver nogle tiende, - og ikke mindst, hvis der til gengæld kan opnå skattefradrag. Så må Gud være tilfreds og til gengæld give mig al den materielle velsignelse, som han har lovet og forpligtet sig til gennem sine løfter. Selvfølgelig vil ingen udtale sig på den måde, for en farisæer ved godt, hvordan han skal holde lav profil. Alligevel er det netop sådan, mange handler. Men Gud vil ikke have tiende, for alt tilhører ham, og han kræver det hele af hver enkelt. Intet mindre.

Jesus byder sine efterfølgere: "Vær ikke bekymrede for, hvad I skal spise og drikke og klæde jer i, for efter alt det søger hedningerne, men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." I stedet for at handle i tro og lydighed mod Jesu bud og bide på tilgiften kræver mange Gud til regnskab for tilgiften til gengæld for at søge hans rige og hans retfærdighed. Man forarges i det skjulte, for forargelsen over at være absolut afhængig af Gud er, som på Jesu tid, skjult for de forargede, der har gjort kristendom til hedenskab, når de i lighed med hedningerne og i modstrid med Jesu befaling uophørlig bekymrer sig for de

midler, som Gud ved, vi trænger til, og som han længes efter at give os i efterfølgelsen af Jesus. Salig den, der ikke forarges på ham, der gav løftet.

2. Om forfølgelserne siger Jesus til sine efterfølgere: "Var I af verden, så ville verden elske sit eget; men fordi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer. Kom det ord i hu, som jeg har sagt jer: En tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer; har de holdt fast ved mit ord, vil de også holde fast ved jeres. Men alt det vil de gøre mod jer for mit navns skyld, fordi de ikke kender ham, som sendte mig." Joh.15:20-21.

At forfølgelsen af kristne i verden er voksende i bl.a. kommunistiske, islamiske og hinduistiske lande, er desværre alt for tydeligt for dem, der vil se det. En opgørelse for nylig peger på, at 70 % af al religiøs forfølgelse er rettet mod de kristne. Der skal en stor tro til at fastholde Jesu løfte: "Kom hid til mig alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile," når troen samtidig medfører tortur, drab, mishandling, sult og ydmygelse. Selv for Paulus var fristelsen til forargelse ikke ukendt. Efter at han har opregnet, hvad efterfølgelsen af Jesus har kostet ham, bekender han: "Hvem er skrøbelig, uden at jeg også er det? hvem er fristet til fald, uden at det brænder i mig?" Lad os derfor ikke forarges over dem, der fristes til at give efter, når de forfølges, men lad os som Kristus elske dem og uden ophør bede for dem, som Gud på den måde prøver i lidelsens ovn. Når de forfølges på deres legemer, er det jo Kristus i dem, der forfølges. De er af Gud agtet værdige til at lide for navnets skyld.

En anden form for forfølgelse møder vi i den kristenhed, der er blevet hedenskab. Her forfølges de, som holder fast ved Guds bud, og som bevarer Jesu vidnesbyrd. De stemples som falske profeter, som ukærlige og farlige for menigheden, og de udstødes af menighederne. Sådan er det allerede i dag, og det er kun en begyndelse. Jesus siger, at den dag kommer, hvor Guds sande vidner vil blive dræbt, fordi man derved mener at dyrke Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken kender Faderen eller Sønnen. Om den tid siger Jesus: Dette har jeg talt til jer, for at I ikke skal forarges. Joh.16:1-3.

Et andet aspekt i efterfølgelsen af Jesus, der kan give anledning til forargelse, er Jesu løfter om bønnehørelse. Et af disse løfter lyder: "Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror." Mat.21:22. Når man i mange år har bedt om noget specielt og især om et andet menneskes frelse, og det ser ud som om, man ikke bliver bønnhørt, så står man i fare for at forarges. Sådan også med den, som i mange år har bedt for en bestemt person, og som til sidst går i rette med Gud, fordi det synes, som om Gud ikke bønnhører. Guds svar kan lyde: Jeg har bønnhørt dig, endog før du begyndte at bede. For Jesus døde på korset for den, du beder for.

Det er sandt og fuld modtagelse værd, at Gud altid hører og bønnhører sine elskede børn. Men her i verden stilles vort bønneliv hele tiden på prøve mellem tro og forargelse. Salig den, som ikke forarges, men bliver i troen og tilbedelsen. For Jesus har lovet, ja, befalet: "Bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen." Joh.16:24.

3. Den fuldkomne glæde hører uløseligt sammen med, at Guds børn skal arve evigt liv. Johannes ser i Himlen en stor skare, som ingen kan tælle, af alle folkeslag

og tungemål. De står foran Guds trone og foran Lammet iførte lange hvide klæder og med palmegrene i hænderne; og de råber med høj røst og siger: "Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet." Og englen siger, at det er dem, som kommer fra den store trængsel, og som har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem. De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ej heller skal sol eller nogen hede stikke dem. For Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og Gud skal tørre hver tåre af deres øjne. Åb.7:9-17.

På den dag skal alle, der ikke forargedes på Jesus, fuldt ud forstå den underfulde sandhed i Jesu ord: "Kom hid til mig, alle I, der er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, for jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile form jeres sjæle. For mit åg er gavnligt og min byrde er let." Mat.11:28-30. Da skal det nemlig blive synligt, at det var Jesus, der bar vore byrder, og at det var ham, der tog vore smerter på sig under hele vor vandring her på jorden. Forfra og bagfra omsluttede han os for at skærme og bevare os fra forargelsen. Han besvarede alle vore bønner. Og alt, hvad vi udrettede, gjorde han for os, fordi han elskede os. Af Guds uforskyldte nåde blev vi hvert øjeblik tilregnet al hans retfærdighed og hellighed.

Efterfølgelsen af Jesus begynder med tilbedelse i svaghed og ufuldkommenhed, men den slutter med evig lovsang og ophøjelse af Gud og Lammet hjemme i Himlen.

* * *

Efterskrift:

1. Israel er i dag den anstøds klippe, som Gud har lagt i Zion til oprejsning eller fald. Verden forarges over Guds udvælgelse af Israel og over opfyldelsen af Guds løfter om at samle Israel fra alle folkene til det land, som han med løftet hånd svor at give sit udvalgte folk.

Denne forargelse vil efter Guds ord føre til, at verden vil vende sig mod Israel for at udlette landet og folket. Men på den dag åbenbares Herren i kraft og megen herlighed, og Herren går i rette med alle folkeslag og dømmer dem med retfærd, mens Israel frelses.

2. Kan Jesus som sandt menneske forarges i lighed med os?

Svaret er nej. Selv om ingen har mere grund end han til at forarges over enhver af os, der ved vor forargelse var med til at mangfoldiggøre hans lidelse og hans død på korset. I stedet elsker Jesus hver enkelte med en evig uforanderlig kærlighed, for er vi utro, forbliver han dog tro, for fornægte sig selv kan han ikke.